

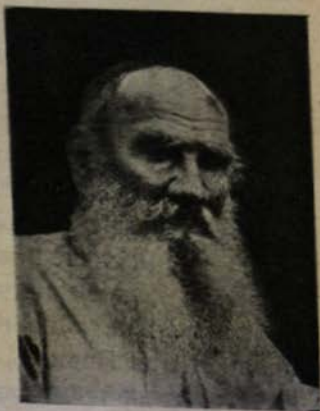

Левъ Толстой.

Въ голѣма Русия, близо до селото Ясна-Поляна (Тверска губерния) се издига единъ хълмъ, покритъ лѣтъ съ тънка зелена трѣва, зимѣ, съ дълбокъ снѣгъ. Но и лѣтъ и зимѣ тамъ се събиратъ селскитѣ дѣца и се търкалятъ по низкитѣ стръмнини, отпочиватъ съ весели

приказки, или пъкъ играятъ до насита, до умора.

На тоя хълмъ сега се издига единъ гробъ — простъ, но прѣсенъ, цѣлъ покритъ съ цвѣта и вѣйки. И не единъ пжтъ прѣзъ деня се хвърлятъ тамъ цвѣта, не единъ пжтъ се разнасятъ надъ него кжсички молитви. Селянитѣ минуватъ по своята работа, снематъ шапки, колѣничатъ тамъ, прѣкръстятъ се и трѣгватъ пакъ; пжтници отъ далечъ се отбиватъ, а далечни чужденци идватъ нарочно тукъ, полагатъ вѣнци надъ прѣсния гробъ, покланятъ се и отминаватъ съ голѣма скръбъ въ гърдитѣ...

Левъ Толстой.